

mijmering / vol

En het kabinet viel. Pats boem. Onverwacht? Nou nee, het rommelde al een tijdje. Teveel problemen en uiteindelijk onoverbrugbare principiële verschillen. Ik ben niet zo van de politiek. Ik ben meer van de mensen die het bedrijven. Ik ben redelijk rechts opgevoed, maar word steeds linkser. Dit in tegenstelling tot de meeste mensen die naarmate ze ouder worden en meer te verliezen hebben steeds rechtser schijnen te worden.

Maar soms moet ook een linksgeoriënteerd persoon een stapje naar rechts zetten. Het kabinet viel over het

asielbeleid en hoewel mijn sociale inborst lang de deuren meende te moeten openhouden voor bedreigde en minder bedeelde medemensen, moet ik constateren dat ook aan mijn gastvrijheid een grens zit. Zeker als we op een punt zijn gekomen waarop asiel wordt gezocht op basis van berekening. Want laten we nou eerlijk zijn, Nederland is toch vol? Vijfentwintig jaar geleden, in de tijd dat mijn dochter op de basisschool zat, voerden Fluitsma en Van Tijn met het liedje 'Vijftien miljoen mensen de hitlijsten aan. 'Op dat hele kleine stukje aarde' wonen er nu achttien miljoen en is de negentien in zicht. Achttien miljoen mensen die hetzelfde willen, dezelfde rechten hebben, allemaal willen consumeren en van zorg gebruik moeten maken, op hun achttiende een auto willen en – maar misschien ben ik de enige – toch ook enige ruimte om zich heen en in hun hoofd willen voelen. En dan knal ik er nu maar een uiterst rechts standpunt bovenop: voordat die mensen die we nu alsmaar binnenhalen uit slecht functionerende landen iets gaan toevoegen aan-de leefbaarheid van onze Nederlandse samenleving - als het al ooit zover komt - zijn we vele jaren verder. Niet best misschien, dit standpunt, maar dat bedoel ik nou als ik zeg dat mijn grens is bereikt. Alles met té ervoor is schadelijk. Teveel gastvrijheid ook.

Mopperen, ja, dat is gemakkelijk Sengers. Maar wat doe je eraan? Verbeter de wereld en begin bij jezelf, weet je nog? Dus zal ik, met respect voor mijn omgeving en niet te vergeten voor mezelf, mijn eigen kleine wereldje mooi blijven maken. Maar eerlijk is eerlijk, het eerste kost me steeds meer moeite.